

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 8

Oktober 1972

8. årgang

De to Emausvandrene

Luk. 14, 14—fg.) — Av Ole Rolfsnes

Her tales det om to som er på vei bort fra disippelflokkene. Også idag er det noen som går på samme veien. Er du en av dem, da vil jeg herved prøve å rekke deg en hjelpende hand, slik Jesus gjorde med disse to.

Det kan vel være flere ting som er årsaken til at du er på vei bort fra Jesus. For disse to Luk. skriver om var årsaken den vanskelige situasjonen de var kommet bort i. De hadde jo tatt sitt valg, og ville følge Jesus, selv om mange ting var uklart for dem. Det mest uklare for dem var dette med Jesus, men der var jo også andre ting som gjorde det vanskelig for dem. Jesus hadde jo sagt at Peter skulle være deres leder når han var borte, og nu hadde de hørt at Peter i yppersteprestens gård hadde bant på at han ikke kjente Jesus. Judas, en av de tolv, hadde vist seg å være en bedrager og hadde hengt seg. Det siste var at noen kvinner hadde blitt svermere, for de hadde sett et syn av engler og sa at Jesus var oppstått. Synest du det så lyst ut for disse to, og undres du over at de gikk bort?

Også i dag er det dem som hører forskjellige ting, som blir årsak til at de går bort og forlater den flokken de var sammen med. Her må vi tenke nøyne over hva årsaken kan være til at noen går bort. Er årsaken den at de ser så mange feil og skrøpeligheter hos våre med-brødre, da kan det ikke forsvareres med Guds

ord. Heller ikke om årsaken er den at vi synes vi blir forlite aktet og æret, og av den grunn går bort. Men derimot hvis flokken begynner å godta vranglære, da har vi ikke annet å gjøre enn å ta avstand frå det, for om vi tollererer det og samarbeider med dem blir vi medskyldige. Dette advarer Bibelen sterkt imot. Men da vil du også få føle forfølgelsen.

Hovedårsaken for disse to var uklarhet over Jesus og hans gjerning. Når det ble klart for dem gikk de glade tilbake til den ufullkomne flokken. Det går nok mange også i dag som er uklare her, og av den grunn holder de seg borte fra flokken. Er du av dem, da er årsaken den at *du har ikke lagt merke til hva Skriften sier*. Derfor tenker og ser du feil, og vil først bli god og fullkommen eller bli noe selv, før du kan tro på Jesus og hva Skriften lærer om ham. Men det vil ikke lykkes, hvor lenge du så holder på. Og om det lykkes for deg, da er du i den største fare. Som Jesus viste de to til hva der sto skrevet, vil jeg vise deg til Skriftens ord: Og ham (Jesus) forkynner vi idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom, for å fremstille hvert menneske *fullkommen i Kristus* (Koll. 1, 28). For med *et offer* har han for alltid, gjort dem fullkommen som blir helliget (Hebr. 10, 14). *Så som han er, så er også vi i denne verden* (1. Johs. 4, 17). Johan-

nes så Jesus på forklarelsens berg med et ansikt som skinnet som solen, og med klæder så hvite som sne. Slik er vi representert i Himmelten i Kristus, fullkommen som han, mens vi ennå er og lever her i denne verden. Dette er ikke lett å tro for den som alltid føler seg syndig og ufullkommen, men slik står det skrevet.

Så vil jeg til slutt ta med litt om forhold som møter oss på veien. I Jobs bok møter vi en av Bibelens personer som møtte vanskeligheter på veien. Når jeg legger meg, så sier jeg: Når skal jeg stå opp? og lang blir natten, og jeg blir trett av å kaste meg hit og dit til om morgenens (Job 7, 4). Det finnes vel mange, lik meg, som har ligget og ikke fått sove på grunn av det som har hendt oss. Da

spør vi om det er straff eller tukt. Om vi da søker hjelp hos mennesker vil det gå oss som Job. Han fikk falsk trøst. Den beste hjelp for meg har vært og er rå se hva der står skrevet: Kast på Herren det som tynger deg (Salme 55, 25). Kast all eders sorg på ham (1. Pet. 5, 7)! Og vi vet at alle ting tjener den til gode som elsker Gud (Rom. 8, 28). For vi vet at trengselen virker tilmodighet og tolmodigheten et prøvet sinn og det prøvde sinn håp og håpet gjør ikke til skamme, fordi Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter (Rom. 5, 3—5).

Gud sender oss prøvelser for å gjøre oss skikket til å ta imot mer av Guds kjærlighet, og da bør vi takke for prøvelsen. Øyvind Andersen sa en gang: *Herren sender deg det beste i alt det som hender deg.*

Hva er kristendom?

Av Øyvind Andersen

I dag skal vi se litt på menneskets fall i synd. Men før vi gjør det skal vi samle oss i bønn: Herre vi ber deg, når vi står overfor dette alvorlige ord, at du vil la det virke slik som du har tenkt på oss. Jeg ber i ditt navn om Den hellige Ånd til å bære det riktig frem. Og så er det lagt i dine hender, både med meg som skal tale og med dem som skal høre det. Amen.

For å få lys over hvordan det gikk til med menneskets fall i synd, skal vi lese fra 1. Moseb. 3, 1—6. Den eneste kilde vi har til å vite dette er det vi leser i 1. Moseb. Og jeg vil gjerne understreke så sterkt som mulig: Det er historiske begivenheter som vi leser om der! Der står det slik: Men slangen var listigere enn alle dyr på marken som Gud Herren hadde gjort, og den sa til kvinnen: Har Gud virkelig sagt I skal ikke ete av noe tre i haven? Og kvinnen sa til slangen: Vi kan ete av frukten på trærne i haven, men av

frukten på det træet som er midt i haven har Gud sagt I kan ikke ete av den og ikke røre ved den. Da sa slangen til kvinnen: I skal visseleg ikke idø, for Gud vet at på den dag I eter av det skal eders øyne åpnes og I skal bli liksom Gud og kjenne godt og ondt. Og kvinnen så at treet var godt å ete av, og at det var en lyft for øynene, og at det var et prektig tre siden en kunne få forstand av det, og hun tok av frukten, og hun åt, og hun gav sin mann med seg, og han åt.

Her hører vi hvordan sjælefonden kommer til de første menneskene. Han bruker slangen, eller missbruker den, den var et vell egnet redskap. Og vi får dette fremstilt slik som det måtte ha tatt seg ut for de første menneskene til å begynne med. Nå hadde mennesket ikke hørt noen tale til seg uten Gud, og det umiddelbare inntrykk Eva måtte få da slangen begynte å tale, var at Gud ville henne noe gjenem slangen. Og så tar slangen sitt utgangs-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde opp med friviljuge gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro : 42887, Stord

Utgjevarpoststad : 5400 Stord

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon :

Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054) 10 482
Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213

Bankgiro : Vikøy Sparebank,
Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

punkt i Guds ord, i det forbud som Gud hadde gitt og som er omtalt tidligere, og sier: Har Gud virkelig sagt? Det er et eiendommelig uttrykk når en leser det på hebraisk. Nå vet ikke vi hvilket språk som ble talt i paradiset, men det jeg vet er at det hebraiske ord i grunnteksten er et helt nøyaktig referat av det som foregikk. Det viser at sjælefonden tar utgangspunkt i Guds ord, og under skinn av å ville bekrefte det, prøver han å få mennesket bort fra Guds ord. Hele hensigten som slangen har, det vil si sjælefonden, er nettopp å få mennesket bort fra det Gud har sagt. Saken er at så lenge et menneske er forankret i det Gud har sagt, kan ikke Satan få noe makt over mennesket. Først må menneskets forhold til Guds ord rokkes, siden kan djevelen få mennesket dit han vil. Dette skulle vi være oppmerksom på i dag. Vi kan godt si at det som står her om den første fristelse, kan være et monster for alle fristelser. Det står som et monster for det som skjer også i dag i menneskeheden.

Slangen prøver også å få mennesket bort

fra Guds ord. Og vi ser Satans list også på den måten, at når han først skal referere hva Gud har sagt, så overdriver han det. Han sier: Har Gud virkelig sagt at I ikke skal ete av noe tre i haven? Det hadde ikke Gud sagt at de ikke skulle ete av noe tre i haven. Men det er en bevisst og villet overdrivelse fra sjælefonden side, for å tvinge Eva til å begynne å diskutere med seg om hva Gud har saft. Det er Satans list også idag, skal du merke deg, å fremstille saken slik at han tvinger de kristne til å begynne å diskutere hva som står i Bibelen. For er det noe som sjælefonden ikke kan tåle, og som ikke han kan stå ut med, er det at vi holder oss til Guds ord. For som jeg sa i sted, da får han ikke herredømme over oss. Så gjelder det også å få menneskene til å begynne å dra Guds ord i tvil. Og et meget effektivt middel til det, er å få menneskene inn på en diskusjon om hva Gud har sagt, det skal diskuteres. Man spør: Hva er det nå som er meningen med det, i stedet for å holde det klart og utvetydig frem at slik har Gud sagt det. Ved at sjælefonden overdriver her til å begynne med, tvinger han også på en måte Eva inn på sin tankegang. Og hun svarer da, og legg merke til at det svaret heiler ikke blir nøyaktig, det inneholder også en overdrivelse. Hun svarer nemlig: Ja, vi kan ete — på grunnteksten står det egentlig *fritt* ete — av frukten på trærne i haven, men av frukten på det treet som er midt i haven har Gud sagt I skal ikke ete av det, og så foyer Eva til for egen regning og ikke røre ved det. Det siste er også en overdrivelse i grunnen. Og det er typisk at sjælefonden prøver å få oss til å gå forlangt i vårt svar til ham, forat han skal ha noe å ta fatt på hos oss.

Den dag dere eter av det skal dere dø, sier Eva, og det refererer hun ganske korrekt. Men nå er hun allerede kommet i diskusjon med sjælefonden, og er uten å være klar over det selv på en måte kommet inn på sjælefondens tankegang, og det benytter han seg nå av, og sier uten omsvøp I skal visseleg ikke dø. Og

så tar Gud selv til å vitne på det han nå sier : Og Gud vet at på den dagen I eter av det treet, da skal eders øyne åpnes, og da skal I bli liksom Gud og kjenne godt og ondt. Nå visste Eva det at hun var skapt til å kjenne forskjell på godt og ondt, så meget skjønte hun. Det var meningen at mennesket skulle lære det på erfaringens veg. Og viss vi kunne tenke oss at mennesket ikke hadde falt i denne fristelse, ville mennesket gjennem denne fristelse ganske riktig ha lært å se forskjell på godt og ondt, men da på en helt annen måte. Da hadde det onde selv avslørt seg for mennesket, ved at mennesket holdt seg etter Guds ord. Desverre gikk det ikke slik, det lykkes sjælefjenden å få Eva inn på sin tankegang. Og nå ser du i 1. Moseb. 3, 6 hva resultatet av det er. I stedet for å holde seg til Guds ord begynner hun å se på treet, og der står tre uttrykk som er meget talende. Det er så livaktig skildret at en nesten kan se det for seg. Treet var godt å ete av, så hun, det var en lyst for øynene, det var et prektig tre siden en kunne få forstand av det. Hun så på det som hun ikke skulle gjøre, og så skjedde fallet. Her ser du hvordan synden er kommet inn i verden. Ved å lure mennesket bort fra det Gud har sagt, ved å få mennesket til å se på det som det ikke skal gjøre. Og det som et menneske ser på, og mottar inntrykk av, får alltid makt over et menneskes indre. Hvis mennesket hadde sett på Guds ord og holdt seg til det, ville det gå slik som det gjorde da Jesus ble fristet. Det er motstykket til dette som vi leser i 1. Moseb. kap. 3, og det kan du lese om i Matt. 4, 1–11.

Da Jesus ble fristet, tok også Satan sitt utgangspunkt i Guds ord, og prøvde under skinn av å bekrefte Guds ord om mulig å få avsvekket og avkreftet det. Men Jesus svarte ganske enkelt at det er skrevet, og dermed kan ikke sjælefjenden gjøre mere. Slik ville det ha gått, hvis Eva hadde holdt seg til Guds ord. Men ulykken er at det gjør hun ikke, og da er der ingen makt som kan hindre menneskets fall.

Dette viser hvordan menneskets fall i synd skjer ved en formidling. Det skjer ikke uformidlet som hos Satan. Han har reist seg mot Gud. Menneskets fall i synd skjer ved en formidling av Satan, derfor er der også åpen en mulighet for mennesket til å frelses ved en formidling. Videre ser vi at mennesket har ikke bevisst villet reist seg mot Gud i et opprør, slik som Satan har gjort. Mensesket er blitt bedratt inn i synd. Det vet i grunnen ikke hva som er skjett for alvor, før det ser det etter at ulykken har skjett. Da først går det for alvor opp for mennesket hva som har hendt.

Dette gjør at der er meget stor forskjell på den sataniske synd, den kvalifiserte og villete synd mot Gud, og menneskets synd. Der er en mulighet for mennesket til å bli frelst. Ikke minst fordi mennesket ikke har reist seg av egen fri vilje mot Gud. Resultatet er i hvert fall at mennesket er blitt et syndig menneske, og hva det innebærer kommer vi tilbake til vår neste leksjon.

Avskrive etter lydband frå bibelkurs holdt i Norea Radio.

Noko om sann og falsk helging

Av Josef Nilsen

Vår tids forkynning legg ofte stor vekt på den kristne sitt liv. Men eg har merka meg at vår vokster i helging og siger over synda ofte

blir borene fram på ein lovisk måte. Du skal få hjelp og kraft av Jesus, blir det ofte sagt. Og på ein måte er det rett nok, for det vil

han meir enn gjerne gi oss.

Men blir det på den måten at vår helging skal vera med å bota på det Kristus gjorde for oss, då blir det falskt. Kanskje mange gjekk bort frå den truande flokken nettopp fordi dei ikkje fekk sjå fridomen i heilaggjeringa. Forsoninga og vår rettferd for Gud kan bli bibelsk rett og sant forkrynt men derimot når det gjeld vårt liv, då har eg ofte det inntrykk at her må me streva alt me kan om Herren ein gong skal bli nøgd med oss.

Lat oss lesa nokre Guds ord, og be den Heilage Ande kaste lys over dei for oss. I Efes. 1, 4 står det: Liksom han valde oss ut i han (Jesus) fyrr verda var grunnlagt, så me skulle vera heilage og ulastande for hans åsyn. Her ser me at når Gud i himmelen ser på sine barn i Kristus, så er dei *alltid heilage og ulastande*. På nokon annan måte kan Gud aldri godta ein syndar.

Hebr. 10, 14: For med eit einaste offer har han for alltid gjort dei fullkomne som vert helga. Dette er eit merkeleg ord. Først talar det om at me er fullkomne, og at dette gjeld for alle tider. Så talar det om noko som skal skje: Å bli helga.

Me må setja skille, mellom det me er i Jesus og det me er som kristne her på jorda. Den vokster og det liv me lever her på jorda, som er ei frukt av trua på Jesus og evangeliet, den kan på ingen måte bli den helgingsdrakta du står i for Gud. Her nede på jorda er alt smitta av synd. Ei tid tenkte eg at ein prest eller predikant var eit heilagt menneske. Men slik er det nok ikkje alltid, for nådegåvene og den personlege helginga fylgjest ikkje alltid åt. Kor me her tek feil så ofte. Også ein prest og predikant kan åleine bli heilag for Gud i Kristus Jesus. Kor ofte legg ikkje sjelefienden her påny samvit inn under lova, og seier at det lyt då ein gong bli ansleis med deg, for du ligg jo framleis under for synder etter å ha levt så mange år som en kristen.

Me prøver så å bli onnorleis, men gjer den

smertelege erfaring som er tala om i Romerbrevets 7. kap. Då finn du lite av det som er heilagt i ditt liv, og det blir spørsmål om det ennå finst *nåde* for en synder som meg.

Det er *nåden* som opptukter oss til å seie frå oss dei verdslege lystene, og til å leva heilagt og rettferdig i den noverande verda. Lova er duglaus både som frelsesveg og til helging — ja også til å bevare oss i samfunnet med Jesus.

Derimot er lova gitt for å openberra vår absolute syndigheit, avmakt og hjelpeøyse. Det blir ganske umogeleg å makte noko av det lova krev. Men nå har Gud i Kristus gjort det umogelege, det som me sto makteclause overfor (Rom. 8, 1-fg.)

Gud har kledd oss i ei rettferds- og helgingsdrakt, som aldri kan bli tilsluka av våre synder. Trur du dette, då er du salig.

Nå er det dei som seier at dette er alt for lettvint. Det blir at ein kan berre halde fram i synda, for nåden er jo den same. Men dei som seier slikt kan ikkje kjenna evangeliet, for det har aldri hatt ein slik virkning. Det du ville var jo å bli kvitt di synd, ikkje sant? Men hadde det lukkast for deg, då ville du nok snart bli så heilag og god at du hadde ikkje bruk for nåde.

Dette er grunnen til at me må seie at den forkynning er falsk som legg noko av vårt kristne liv som grunn til den heilagdom Gud krev. Gud krev ikkje meir av syndaren. Han har fått betaling nok ved Jesu offerdød på krossen, for der var jo heller ikkje noko å krevja hjå eit følle Adams barn.

Byggjer du di trøst om helging på di eiga åndelegheit? Eller byggjer du den på dine nådegåver? På det at Herren har gitt deg lys i ordet? Alt dette har Gud gitt deg *for dei andre si skuld* — til oppbygging. Nådegåvene har du fått for å tena menigheten.

Legg nå bort tanken på alt dette som du skulle vera eller få til, for det har ein annan gjort. Jesus, som var din stedfortredar for Gud, som også har helga seg *for deg*.

(Johs. 17, 19).

Mange bibelord bekreftar at slik er vår stilling for Gud, i trua på Jesus. Her er vår friedom, vener, som burde fryda våre hjarto. I staden går me her kvar for oss. Og er helst opptekne med våre synder, og stundom føler me oss dømd. Men så er me slik at me elskar vår syndighet — så djupt er me fallen.

Kva er din seier i dag? Kanskje du lyt svara at alt blei nederlag? Har du ikkje tenkt på at du kan få tru at Jesu seier og offer er din, midt i all di syndighet. Fordi du er alt anna enn heilag, så er Jesus heilag. *Eg helgar meg for dei, så dei og skal vera helga i sanning*, sa han i Johs. 17, 19.

Du taper nok ofte i kampen mot det vonde, men han vann ein evig seier over synda, døden og vondskapen sin åndehær. Ja, men dei er her ennå, og stormar inn på ein stakkar med djevelsk makt og list! *Strid ikkje i eiga makt, la Jesus strida for deg!* — vis til ordet om hans siger!

Å — om dei visste dette, alle dei som er fanga inn under llova sitt krav om eit fint og fromt liv for å kunna tru på Jesus — tru at eg er eit Guds barn! *Lova er avsett som frelsesveg, den gjeld ikkje for Gud!* (Gal. 3, 13).

Just fordi llovisheten blir brukt som ein stige til å klatra opp til Gud, blir det ale opp så mange fariseearar mellom oss. Kristi fullkomne verk blir fornekta, der det blir kravt noe av oss eller tillagt noe av vårt.

Du skal nok få veksa i helging også som menneske og kristen. Men lever du Jesus nær, er han så god imot deg at han sjuler dette for deg. Det er heller ikkje nødvendigt å leita etter slike fikenblad for å skjula din nakenskap, for du er jo skjult og tildekka med nådens rike herlegdom! Anten du får tru det eller ei, kvila i det eller ei, så er du like heilag og ulastande i Guds auga. Var det ikkje slik, då måtte ein lognar kome inn i Bibelen.

I Bibelen har du eit mektig våpen mot Satans anklage, kjære bror og søster i Herren. Om han anklagar deg for alt i ditt liv, så held ikkje hans anklage for Guds domstol. *Der er og blir du trikjent!* Fordi du er ein god og seirande kristen? Nei! Nei! Nei fordi du har teke di tilflukt til Jesus — «til frelserens vunder og sår».

I vår tid ropes der høgt om større seier og åndsfylde. Dersom denne seier og åndsfylde gir oss tillit til oss sjølv, då er den falsk! Og tek den noko burt frå Jesu seier, er den eit listig bedrag frå sjelefienden. «Prøv åndene om dei er av Gud»! (1. Johs. 4.) Denne nædegåva trengst idag. Men den som eig den, han må seia frå, og det kostar.

Så får eg vera eit Guds barn, anten det blir seier eller nederlag, når nederlaga fører meg til han som har forlating å gi. Jesu blod reinssar oss frå *all synd*, endå til den som måtte vera full av syndflekker. Jesu blod skjuler alt for Guds åsyn. Gud vere takk!

Hjem er en kristen?

Av Urbo Murona

Professor Odeberg har skrevet en bok som har vakt meget stor oppmerksomhet: «Fariseisme og kristendom». I denne bok konstaterer han at det som vi har vennet oss til å betrakte som kristendom, ofte for en stor del

er fariseisme. Han legger fram for oss et ganske nytt bilde av fariseismen idet han viser hvorledes det mellom fariseernes forkynnelse og Jesu forkynnelse ytre sett ikke fantes noen stor ulikhet.

Fariseerne erkjente Gud og Guds vilje aldeles på samme måte som Jesus. De anså kjærigheten for å være lovens oppfyllelse. Mange uttrykk i Jesu bergpreken, som vi betrakter som karakteristisk kristne, var kjent også i de fariseiske kretsene, som f. e. uttrykket: «Det du ikke vil at menneskene skal gjøre mot deg, må du heller ikke gjøre imot dem.»

Likevel var det en vesentlig forskjell mellom fariseernes forkynnelse og Jesu forkynnelse. Dette fremkommer klarest i Johs. 3, der vi har Jesu samtale med Nikodemus om nettopp denne sak.

Nikodemus var en edel fariseer, som representerte det aller beste innen religiøsitetten. Han hadde i den unge profeten fra Nasarett sett en mann som var sendt fra Gud. Han hadde hørt om de kraftige gjerninger som Jesus gjorde i Jerusalems tempel, og nå hadde han blitt så urolig at han midt på natten måtte oppsøke profeten fra Nasaret for å få samtale med han om denne sak.

Av denne samtale fremgår meget klart forskjellen mellom den fariseiske eller den naturlige religiøsitet og den Guds rikes forkynnelse som Jesus representerer. Bare noen eksempler.

Nikodemus antar at Jesus hadde kommet som lærer og erkjenner at han tror at Gud virkelig har sendt ham. Jesus gjør en brå slutt på denne tankegang. Han vil si til Nikodemus: «Du, Nikodemus, behøver ikke først og fremst en lærer, men du behøver en frelses. Du må fødes på nytt, ovenfra. Din fromhet er født av kjød, et menneskes fromhet. Men det som er født av kjød, det forblir kjød, om det så kommer fra hvilke lærere som helst Du må fødes av Ånd, ovenfra, for det som er av Ånd, det er Ånd. Og Guds rike er liv i den Heilige Ånd.» Da Nikodemus nå spør hvorledes dette kan skje, maler Jesus for hans øye et bilde fra en hendelse under Israels ørkenvandring.

«Og liksom Moses opphøyet slangen i ør-

kenen, således skal Menneskesønnen opphøyes, forat hver den som tror på ham, skal ha evig liv. For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham. Den som tror på ham blir ikke dømt. Den som ikke tror, er alt dømt, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønns navn.»

Den bibelske kristendoms grunntrekk er gjenfødsel ved den Hellige Ånd. Vi kan ikke oppfoste noe menneske fra mørket til lyset og fra Satans velde og til Guds rike. Det er like umulig som om en gartner skulle tro at han kunne foredle en roseart slik at rosene til slutt skulle bli svaler. Et naturlig menneske kan aldri utvikles til et Guds barn. Det må fødes til et Guds barn.

Det viktigste budskap i Paulus forkynnelse trer fram i følgende setninger: «Men det være langt fra meg å rose meg uten av Vår Herre Jesu Kristi kors. For ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden. For verken omskjærelse eller forhud er noe, men bare en ny skapning.» (Gal. 6, 14-15).

Når Jesus samtalte med Nikodemus, og denne var fullstendig overrumplet av hans ord, følte Jesus ham i ånden slik at han fikk se det kors som skulle reises på Golgata, for dette tilsiktet den symbolske handlingen å opphøye en kopperslange på en stang i ørkenen.

Således følte Jesus Nikodemus til Golgata, og framfor Golgata kors er gjenførelsens plass.

På samme måte taler Paulus i det siterte stedet om Kristi kors. Han vil ikke vite av noe annet, for ved kraften av dette kors fødes de nye skapningene.

Evangeliets mest sentrale budskap er budskapet om korset, der Guds Lam døde og tok bort verdens synder. På Golgata er også idag Guds nådetrone. Her er en åpen kilde

for all synd og urenhet. Nettopp her blir synderen rettferdiggjort. Her blir hans gamle vesen domt til å korsfestes, og her fødes en ny skapning. Og dette nye skaper Herren gjennom sitt ord. Slik som han en gang gjennom sitt ord skapte himmel og jord, så skaper Han også idag nye skapninger gjennom sitt ord. Og dette ordet er ordet om syndenes forlatelse. Når ordet om syndenes forlatelse møter en synder som angrer, skaper Herren gjennom sitt ord og sin Ånd en ny skapning.

Om dette skriver Paulus i 2. Kor. 5, 17 : «Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning. Det gamle er forganget, se, alt er blitt nytt ! »

Grunnen for vår frelse ligger helt utenom oss selv. Den finnes i Kristus og i Hans verk på Golgata kors. Dette «Kristus for oss» bør alltid stå for våre øyne.

Men denne herlige hending blir ikke oss til frelse hvis vi bare noyer oss med å konstatere den med vår forstand. Det ville være en slik hjernetro som bl.a. Paavo Ruotsalainen alvorlig advarte et menneske imot som søkte Guds fred.

«Kristus for oss må bli Kristus i oss», ellers forblir vi utenfor Guds frelse.

I 2. Pet. 1 heter det uttrykkelig at Gud har gitt oss de aller herligste løfter forat vi gjennom dem skulle bli delaktige i Guddommelig natur.

Hva denne uttrykksmåte betyr, det kan i hvert fall ikke jeg klargjøre, men jeg konstaterer bare at det er atle om en overnaturlig virksamhet, som et syndig menneske må bli gjenstand for, før det blir skikket for Guds rike.

I mennesket må fødes noe helt nytt, noe som hører hjemme hos Gud eller utgår fra Gud. Bare som en slik ny skapning kan man en gang få arve himmelens herlighet.

I Åpenbaringsbokens syvende kapitel blir vi stilt overfor et veldig syn av en stor hvitkledt skare som lover Gud for frelsen. Karak-

teristisk for denne skare er at den synger en ny sang. Denne nye sang har sitt utspring i den levende frelseserfaring, som hver og en av dem hadde gjort på Golgata, da de som forkastede og dømte syndere underkastet seg Herrens dom, men samtidig mottok en fullstendig benådning gjennom Jesu Kristi fortjeneste og i Hans blod. Da de på en slik herlig måte ble befridd fra alt det forgangne, fra synden og Satans velde, og fikk gå over til Guds Sønns himmelske velde, fødtes i deres hjerter en slik takknemlighet og glede at den ga seg uttrykk i en ny sang. Og denne nye sang er ingenting annet enn synderes store takknemlighet for Guds usigelige nåde og forlatelse, fordi Han behandlet stakkars mennesker på en helt annen måte enn de skulle ha fortjent.

Du og jeg har fortjent fortapelsen. Men for Jesu Kristi offerdøds skyld handler Herren med oss på en helt annen måte enn vi hadde fortjent. Til og med Paulus sier : «Hvor synden ble stor, ble nåden enda større». På denne måte får også den største synder tildegne seg dette ord som skaper nytt liv. Dine synder er deg forlatt, de er utslettet, kastet i havets dyp. De kommer aldri mere frem. Ikke en gang på dommedag. Herren minnes dem ikke lenger. Han har fjernet dem fra sitt ansikt. Han vil ikke se dem lenger.

«Til frihet har Kristus frigjort oss», skriver Paulus i begynnelsen av Galaterbrevets 5. kapitel, og legger til : «La eder ikke etter legge under rældoms åk !

Ifølge Bibelen er et Guds barn en slik ny skapning som har vunnet frihet gjennom kraften i Kristi blod. Og ham tilhører også dette ord av Herren : «Så er der da ingen fordommelse for dem som er i Kristus Jesus». (Rom. 8, 1).

Når vi således spør : «Hvem er en kristen?» lyder svaret ifølge Guds ord slik : «En kristen er et menneske som gjennom en ny fødsel er blitt en ny skapning i Kristus Jesus.»

Jesus vart opphav til æveleg frelsa for alle som lyder han

(Hebr. 5, 9).

Av dette ordet ser me at lydnad er ein betingelse for å bli frelst. Me las i ordet her: Då han (Jesus) var fullenda, vart han opphav til æveleg frelsa for alle dei som lyder han.

Når du høyrer eller les dette ordet tenkjer du truleg: Då er der ikkje mykje håp for meg, for eg maktar ikkje lyda Gud og hans ord. Du ville så gjerne vera lydig mot Gud og hans ord, men du har rik erfaring av at du maktar det ikkje. Du har teke nye beslutningar om å vera lydig, bede Gud om nåde og kraft til det, men med den same bitre erfaring.

Også du som er truande, og gjenfødd til eit sinn som gjerne vil at du skal vera eller bli eit lydigt Guds barn, har gjort den same erfaring at det er vanskeleg å vera lydig. Du må seia med sangaren: «Jeg står så langt tilbake i barnlig lydighet, og må nå frukten smake i sår samvittighet.»

Dette med Guds ord sin tale om å vera lydig, det valdar store vanskar både for sokjannde sjeler og for mange Guds born.

Her må me vera klar over at Skrifta talar om to slags lydighet. Sume stader talar Ordet om lydnad mot lova, og andre stader om lydnaden mot Kristus — eller «troens lydighet». Det er ein veldig skilnad på dei to slags lydigheten. Og den som blandar dei saman og ikkje ser nokon forskjell på dei, han vil koma i store vanskar. Så lat oss sjå litt nermare på dei to slags lydighet, i von om at det kan bli nokon til hjelp.

Lydigkeit mot lova.

Skrifta viser klart at Gud forlangar lydighet mot alle sine ord og bod, og det *fullkommen lydighet*. Den minste ulydighet her er synd, for det står skrive. Synd er lovbrot. Skrifta viser også at årsaka til menneske sitt fall i

Av Amund Lid.

synd var ulydighet mot Guds ord og bod.

Er det denne lydigheten det er tala om i Hebr. 5, 9, og som er sett opp som ein betingelse for å bli frelst? Var det det, då ville ingen av oss bli frelst, for det står skrive at kjøtet vil ikkje lyda Guds lov, kan det heller ikkje (Rom. 8, 7). Og du har vel rikeleg erfaring av at du har vore ulydig mot Guds ord og lov frå ungdomen av.

Det er denne lova si lydighet det er tala om i Hebr. 10, der orda er lagt i Jesu munn: Difor seier han då han stig inn i verda: Offer og gāva ville du ikkje ha, men ein lekam laga du åt meg. Brennoffer og syndoffer hadde du ikkje hug på. Då sa eg: Sjå, eg kjem — i bokrullen er skrive om meg — og *vil gjera, Gud, din vilje*. Først seier han: Offer og gāva og brennoffer og syndoffer ville du ikkje ha, og du hadde ikkje hug på dei — endå dei var framborne etter lova. — Så seier han: Sjå, eg kjem og *vil gjera din vilje*. Han tek bort det første så han kan setja inn det andre, og *med denne viljen* er me helga ved ofringa av Jesu Kristi lekam ein gong for alle (Hebr. 10, 5—10).

Her ser me at Jesus kom inn i vår slekt for å gjera Guds vilje, for å vera lydig mot Guds ord og lov i staden for oss. Og når dette verket var fullenda, då blei han opphav til frelse for alle dei som lyder han. Han tok bort det første. Kva var det? Det var lova, og vår lydighet mot lova, som frelsesveg for oss. Han var lydig inn-til døden, ja, til døden på krossen, og er enden på lova til rettferd for kvar den som trur.

Han tok bort det første, så *han kunne setja inn det andre*. Kva er så dette andre, som Jesus sette inn? *Det er trua*, eller trua si lydighet, lydnaden mot Kristus.

Lydnaden mot Kristus, trua si lydighet.

Kva er så denne trua si lydighet? Jau, Jesus bar først offeret ein gong for alle, då han gav sitt eige liv og blod som ei soning for våre synder, så der trengst ikkje lenger noko offer for synder (les Hebr. 10, kap.), og har for alltid gjort dei fullkomne som blir helga. *Då dette verket var fullenda*, blei han opphav til æveleg frelsa for dei som lyder han.

Kristus sende så ut sine vitner for å forkynna dette for alle menneske, med kall til å koma til Kristus for å få sine synder forletne. Han sa: Gå ut og forkynn at alt er ferdig, kom! Å tru denne bodskapen, og å lyda kallet til å koma til Jesus for å ta imot den ferdige, fullførte frelsa, det er lydnaden mot Kristus-trua si lydighet. For alle dei som lyder kallet frå Kristus og trur evangeliet, for dei blir Jesus opphav til æveleg frelse. Men hans verk er det at de er i Kristus Jesus, som for oss har vorte visdom frå Gud og rettferd og helging og utløsing. (1. Kor. 1, 30). Er du ein av dei som har vorte lydig mot evangeliet?

Det er dette apostelen Paulus talar om når han skriv i Rom. 1, 1-fg.: Paulus, Jesu Kristi tenar, kalla til apostel, utkåra til å forkynna Guds evangelium, som han fyreåt hadde lova gjennom profetane sine i heilage skrifter, evangeliet om Son hans, som etter kjøtet er komen av Davids ætt, men etter heilagdoms ånd er Guds veldige Son, som prova vart med di han sto opp frå dei døde, Jesus Kristus, vår Herre, han som me fekk nåde ved og apostel-embete, så me skulle verka lydnad i *tru i millom alle heidningfolk* til æra for hans namn — millom dei er de og kalla til Jesus Kristus.

Men til trua si lydighet høyrer meire med for den som er frelst. Det står i ordet at han *lærte lydighet* av det han leid.

Når eit barn er født til verda, så er det ikkje født lydig, det må *læra lydighet*. Slik er det også eit menneske som er født inn i Guds

familie ved trua si lydighet mot evangeliet, dei må læra lydighet. Det er årsaka til at Guds ord er fullt av åtvaringar, formaningar og lærdom, til at Gud tuktar sine barn og let dei koma inn i freusting og lidelse.

Me treng å læra lydnad mot Kristus, til å fylgja han, hans ord og hans fyredøme, lydnad mot evangeliet og kallet til å tena med evangeliet, og mot alle hans formaningar i ordet osv.

Frelste og rettferdige for Gud, det blir me áleine ved den eines lydighet (Rom. 5, 19) det vil seia ved Jesu Kristi lydighet.

Men skal me bli bevart i samfunnet med Jesus, og veksa i nåde og kjenskap til vår Herre og frelsar, så trengst der lydighet. Ikke lovens lydighet, men trua og kjærleiken si lydighet. Og det er ei lydighet som er heilt ulik lova si lydighet. Lova si lydighet kjem av frykt eller for å oppnå noko hjå Gud. Men trua si lydighet kjem av tru til Gud og kjærleik til Gud. Den er ei frukt av evangeliet og trua.

Guds ord talar mykje om å vera lydig: Men Gud være takk at de nok har vore tenarar under synda, men nå av hjarta har vorte lydige mot den lærdomsform som de vart yvergjevne til. Og sidan de er frigjorde frå synda har de vorte tenarar for rettferda (Rom. 6, 17—18). Derfor er det nødvendig å vera lydig, ikkje berre for refsinga si skuld, men og for skuld samvitjet (Rom. 13,5).

Reinsa sjelene dykker i lydnad mot sanningen, til uskrymte broderkjærleik osv. (1. Pet. 1, 22—fg).

Me treng læra lydighet mot Kristus, mot evangeliet, til å fylgja kallet til tenesta, til å vitna om Kristus, mot våre fyresette, og framfor alt å vera lydige mot Anden og Ordet sin overbevisande tale.

Som lydige born skal de ikkje skikka dykk etter dei fyrre lystene i dykker vankunna, men ver, etter den heilage som kalla dykk, også de heilage i all dykker ferd. (1. Pet. 1, 14—fg.)

Om giftermål mellom Guds barn og verdens barn

Brev fra Rosenius.

Elskede søster i Kristus ! Gud Herren være deg nådig ! Den almektige, underlige, men trofaste Gud, *ditt livs Gud, han hjelpe og bevare deg fra alt ondt !*

Hjertelig takk for brevet. Det er visseleg sant at jeg er plaget av stort hastverk, men det er også sant at det var kjært å få brev fra deg.

Å min kjære søster ! hvilken inderlig deltagelse jeg lider med deg ! For her sitter også en som har følelser, og som har lidt ubeskrivelig av liknende sorg som du — og dertil hatt anledning til å se så usigelig bitter hjertesorg hos så mange følelsesfulle kvinner her i Stockholm, så jeg med gyldig grunn kan bruke apostelen sine ord : Vit, at *dine brødre(søstre) i verden lider samme motgang*. Men i uendeleg forskjellig mål. Når jeg kjenner alt dette, hva skal jeg da svare på ditt spørsmål ? Ditt spørsmål går egentlig ut på hva du skal gjøre. Å, min kjære søster jeg frykter for at du ikke har mye frihet til å gjøre noe. Å nei, det står slik til med oss at vi er fortapte, om ikke Gud forbarmer seg over oss. Hva skal du dog gjøre ? Jeg vet intet enn å skrike, skrike til den alene mektige, han som gjør undere. Men spør du om det er rett, at et Guds barn, en Jesu brud, går inn i denne forbindelse på livstid med en vantroende, da må jeg svare : *Slik er vist ikke Guds opprinnelige og egentlige vilje*. Når man med rent og fritt forskende øye og sinn leser 2. Kor. 6 og 1. Kor. 9, 5, så ser man nok det. Hvis du derfor har noe valg, eller makt til å gjøre noe, så følg disse an-tydninger. Og Gud være deg nådig og hjelpe deg til det ! Bed Gud om å få slippe en livs-varig forbindelse med en død ! Og da — hva vil jeg sie ? Jo, be Gud om en ny nåde for ditt hjerte, en fornyet troesnåde for ditt hjerte, for så mye forstår jeg denne tilstand at

derpå er det mangel.

Min kjære søster ! Så forferdelig fjern Gud kan synes for deg, så ganske overlatt til et forvendt sinn du må føle deg, så er han ennå like varmt brennende og følende for deg, i denne stund du leser dette som da når du smakte og så at Herren var god. Tro fast at dette ordet lyver ikke ! Å, hvor dypt det ordet var ment : «ved troen», «vandre i troen», «den rettferdige skal leve av troen». Men så sant Gud lever, så sant er alt hva du føler (stridende mot troen) bare prøvelse, fristelser, van-tro og mørke, og så sant er Gud ennå den samme. Og da, tenk hva du bør gjøre.

Et Guds barn, som lever under sterk troes-øvelse og harde fristelser på liv og død — et prøvet Guds barn, en Jesu brud og venn, en med gjenførelsens nåde og troens lys be-gavet Jesu venn, utgått fra verden, sett i hel-geners prøvelser til evig frelse, et tempel for den Hellige Ånd, en himmelens medborger, ventet av de saliges skarer, beskuet i striden av engle og Guds barn, beskuet under håp og forventning etter utfallet av striden — *hva bør en slik gjøre?*

Heller forblø og dø i usigelig hjertesorg un-der Guds vilje, på Guds åpenbare viljes vei, enn å vike fra den og pådra seg en vond sam-vittighet og en mengde fristelser, som er av en ennu mer drepende art, og nye men like svære lidelser.

For du må ikke tro at ditt følsomme hjerte ville bli fri fra lidelser, nei tvert imot. Jeg har aldri sett elskende, ugifte kvinner lide slik, som en del gifte kvinner, nemlig de som er kommet opp i det du fristes til å gå inn i. Om ikke det guddommelige liv dør ut så må der bli en uendelig lidelse, av mer bitter og dre-pende art eller natur enn nå.

— — —

Ak, idet er engstelig å skrive på denne måte til en kjær søster. Om du hadde vært

her, da ville jeg gråte med deg, så føler jeg medlidenshet med deg. Men hvordan det enn går, ett alene er maktpåliggende, ett alene er aldeles nødvendigt for liv og salighet, at du blir i *troen* på din frelser og blir i hans kjærlighet. Det blir då snart ende på dette livet — tenk, det kan jo snart hende at din trolovede frelser henter deg fra jammerdalen, da er det forbi med timelige forhold. Og selv om, du liksom av en sterk flod skulle føres inn i et slikt forhold som vi her har omtalt, mot hvilke vi bede, så tror jeg at Herren ennå kan gjøre deg salig. Det er en serskilt sak, som hører til Herrens trofasthet og makt. «Men kan du bli fri, så heller det».

Gud være med deg ! Gud med deg, kjære søster !

Sjelens verd

Av Christian Scriver

Når man vil vite en tings verdi, spør man ikke uvitende og uerfarne folk. Et ulært menneske forstår ikke å vurdere en kostbar bok. Vil man vite hva sjelen er verd, så skal man ikke sporre den verden som ikke tror på Gud. Der er mange som lever som om de ikke hadde noen sjel. Legemet sørger de for, men sjelen glemmer de. De kjenner ikke seg selv, og derfor kan de jo ikke si oss noe om sjelens verdi. Vår Herre og frølser sier : «Hva gagner det et menneske, om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel». Han legger

sjelen i den ene vektskålen og hele verden i den andre. Om et menneske kunne vinne den hele verden med all dens herlighet og ære, hadde det dog intet vunnet hvis sjelen gikk fortapt. Sjelen bjerget, alt bjerget ! Sjelenapt — altapt !

Sjelen er skapt i Guds bilde. «Gud, Herren, dannet mennesket av stov av jorden og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel !» (1. Moseb. 2, 7). Johan Arndt sier : «Gud skapte mennesket rent og ubesmittet med alle legems- og sjelskrefter. Man skulle se Guds bilde i det — ikke som en død skygge i et speil, men som et sant og levende bilde av den usynlige Gud..»

Sjelens verd ser vi av dens udødelighet. Dersom sjelen døde med legemet, kunne vi leve etter det ord : «La oss ete og drikke, for i morgen dør vi.» Skriften vidner klart om at sjelen lever etter at legemet er dødt. Gud kalles Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, lenge etter disses død. Men Gud er ikke de dødes Gud, men de levendes Gud. (Matt. 22, 32).

Sjelens verd ser vi videre av alt hva Gud har gjort til dens frelse. Han sendte sin Sønn fra himmel til jord. Jesu hellige liv, hans lidelse og død viser best hva sjelen er verd. Når sjelen er kjøpt med Guds Sønns dyre blod, kan vi da akte den ringe !

Sjelens verd ser vi også av alt hva Gud fremdeles gjør til dens frelse — ikke bare hva Guds Sønn har gjort for den, men også hva den Helligånd gjør for den. Sjelen er den Høyestes helligdom og bolig. Guds hellige engler vil bevare den på alle dens veier. Vil du da ikke heller, kjære sjel, være et tempel for den Helligånd enn et tilholdssted for djevlene? Er det ikke bedre å ha Guds gode Ånd til venn og trøster og hjelper enn helvedes morderånd som sin forfører? Er det ikke bedre å ha selskap med englene enn med djevlene? Vil du forlate din høyhet og herlighet og styrte deg i elendighet? Gud gi deg å føre en forsiktig vandel og skikke deg som det sørmer seg et Guds barn og en helligjort sjel !

Fra Christian Scriters Sjeleskatt.